

Si sapigués expressarme
com voldria lo meu cor,
si jo no hagués de inmutarme,
si no havían de pujarme
al rostre vermells colors,

De segur que provaria
de cantar los bells recorts
que tanca l'ànima mía:
y tot cantant, ne diria
los que 'n guarda ab més amor,

Diria, que hi há unas nenas
sota d'aquest tros de cel,
que 'n borran totas las penas
al foraster, quan apenas
las ha mirat sens recel...

Fixéusi be: sas caretas,
no son caras sino *sols*;
sos ullets son estrelletas
que causan, tan boniquetas,
al mes serio, grat consol.

Sos cosets, quan ne cinbrejen,
semblan palmeras y jonchs.
¡Per ells quants n'hi há que pateixen!
Y tot patint s'ho coneixen
y coneixenso son *boits*.

Boits, perquè quan ne pretenen
lo mirarlas fit á fit,
de feyna pas no s'entenen;
y mentres tant, tots ne tenen
un volcant dins lo seu pit.

Si no val á dir mentida
confeso ingenuament,
que per mi, al serne sortida
la lluna, avergonyida
queda dalt lo firmament.

Y es que al véurer tanta gracia
com deixan entorn son cos,
no pot menys, per gran desgracia,
que eclipsars (y es clar que ho fassia),
dels nuvols en lo mes fosch.

Y á pesar de estar encesa,
no s'entén pas de rahóns
y sa llum hermosa desa;
y s'amaga ab gran prestesa
desvaneixent sos contorns.....

Adeu, donchs, nenas bonicas
las que esteu llensant la sal
per tots costats, feta á micas;
transformant en uns *traficas*
á 'ls joves que son com cal.

Jo 'm despedeixo de valtres,
jo us ne dono 'l meu *adios*:
prenéulo, com feu ab d'altres;
y com l'admetém nosaltres
admetéulo sens rencor.....

Per fi, adeu, preciada vila
de la plana del Vallés.
Jo 't dono ma despedida.
Prentla, puig que n'és sortida
de un aymant de Granollers.

R. P. V.

DEL DESAFÍO

V.

¿Ab quinas rahons se fundan los partidaris del desaffio? Se diu en primer terme, que pera certas ofensas no bastan las lleys podense reparar solzament mediant un desaffio entre la part ofesa y la que ha inferit l'ofensa. Medi estrany de posar á bon lloch l'honor mal parat. Es á dir, que aquell á qui se li ha imputat una falta tan bon punt á contestat á l'altre en lo camp, que diuhen, de l'honor ja está desfet d'ella, ja ha desaparecut la taca, ja res pot exigirli la societat. No deixa de causar estranyesa lo sistema de rentarse d'una injuria á cops de sabre.

Puritans extremats diuhen: es precís desferse d'una injuria ab sanch, perquè l'honor es lo suprem bé del home.

Com no sabem veure la consecuencia de semblant afirmació, preguntem, que 's l'honor? Es ni mes ni menos que la demostració externa de la estima, ó siga, aquell mirament y aquell apreci ab que desitjém nos mirin los demés homes. ¿De quina manera ho lograrém? Caminant sempre pel camí de la virtut y del bon exemple, may dexantnos portar per rancunias y per instins de venjansa, cosa molt frequent en lo desaffio.

Valents hi ha que afirman: qui no 's vol batre quan lo desaffian s'envileix. Mes per las personas sensatas que s'envileix es aquell que refiantse de sa forsa bruta, ó millor dit, de son enginy en manejar las armas, s'entreté en trepitjar honras agenas, que lo qui obra conforme á son deber, no atribuintse facultats sobre sa vida que no té, aquest sí que en realitat en lloch d'envilirse lo que fa á la vista de personas honradas es ennoblirse y agafar tanta major estima quantas mes sigan las falsas imputacions que per llengua d'escorpí se li infereixin.

Fomenta tal volta lo valor dels militars? No falta qui pretenentho, los hi ha volgut posar com á obligatoria la aceptació de desaffios. Si 'l valor no significués altra cosa que fogositat y apassionament, tal vegada llavors podria discutirse—deixant apart rahons d'altres géneros que no ho aconsellan—la conveniencia d'acostumar als militars á posarse davant d'una arma disposada á ser esgrimida pera conservar en semblants cassos la serenitat deguda; pero ab aquestas ridiculesas may s'adquireix aquella grandesa d'áum, aquella energia, aquella tranquila serenitat devant dels mes grans perills, que en tot temps han sigut patrimoni precisament dels militars no avesats á n'aquesta classe

de lluytas, com aixís ne donan fé un gran número de capdills de varis exércits y de militars distingits. Aprenguin, aprenguin, nostres flamants militars en las paraulas d'aquell model de valents y táctica militar, l'insigne catalá don Joan Prim, lo qui responent á la pregunta de lo que entenia per valor, digué «es saber matar y morir sens odi en lo cor y sense alcohol en lo cap».

Finalment alguns han volgut justificar la mala acció del desaffio escusantse ab que 's medi de defensa llegítima contra una agressió injusta. Mes poch treball nos costará demostrar que no te tal carácter. Es condició essencial de la defensa que 's verifiqui en l'acte de la agressió; mentres que del moment de la ofensa al del desaffio hi transcorre un temps durant lo qual se nombran padrins, s'esculleixen armas, se cita un lloch y altres tonterias. Además lo sentit comú nos indica que defensa vol dir resistir, apartarse del perill y ab lo desaffio se fa tot al revés; los combatents s'hi exposan, van en busca d'ell.

Anant á altre ordre de consideracions nos trobém que 'l desaffio s'oposa á la ley natural per las rahons següents:

Primera. Porta en sí la malicia del homicida y del suicidi; donchs no altre cosa ve á esser lo perill en que 's posan los desafiats de perdre la vida sens motiu sufficient que 'ls autorisi. Segona. Lo qui cita en desaffio á un altre, s'exposa á privarlo de la vida ó inferirli grave dany sens causa llegítima. Y no 's digui que aquell cedeix son dret al aceptar lo desaffio perquè, com ensenyan los moralistas, ni pot cedir un dret que no té, ni sa cessió evita 'l dany y perjudicis que á sa familia ó altres personas y á la mateixa societat se segueixen del desaffio. Tercera, porque 's viola 'l domini y l'dret de Deu sobre la vida y 'ls membres del home, veritat que per tots acceptada no tenim necessitat de demostrarla. Y si es aixís, si Deu pera judicar las accions dels demés vol que 'ns servim de la rahó y no de la espasa, si d'ell es la vida ja que ell nos la doná, perquè faltar á lo que la religió nos mana y sanciona la ley natural?

TRAJOS SUCIOS

Según de público se dice, el *sabio* oficial de Secretaría de nuestro Ayuntamiento D. Martin Canal, dijo que *La Discusion* de hoy insertaria la dimision que se su-